

Ban Stjepan II daruje knezu Vukoslavu Hrvatiniću dvije župe i dva grada

Moštre, oko 1323. godine.

U ime Oca i Sina i Svetoga Duha. Ja, sveti Grgur, a zvani ban Stjepan, gospodin bosanski i brat moj knez Vladislav, da je znano svim zemljama bosanskim, dadasmo vjeru i zaklesmo se u dušu oca našeg gospodina bana i svih roditelja naših i u svoju knezu Vukoslavu, sinu kneza Hrvatina Ključkoga, pred djedom velikim Radoslavom i pred gostom velikim Radoslavom i pred starcima Radomirom i Žunborom, i Vučkom i pred svom Crkvom i pred Bosnom, da u nas nije Vukoslav ni sužanj ni pogubljenik, i ko nama ne bi učinio zla, neka ga ni njemu ne učini, dokle seže naša moć. I nećemo slušati klevete na nj, i ako bi u čem sagriješio Vukoslav, neka stane pred dobrim ljudima da se opravda, a ni za čim njegovim nećemo posegnuti. I ako bismo ovo potvorili bez njegove nevjere, da smo odstupnici od Boga i od vjere, i neka nas nije očine molitve i materine, i da smo drugovi Judi. I ovo se učini na Moštru, i na ovoj vjeri dadasmo knezu Vukoslavu dvije župe u naslijeđivanje i dogovor, Banjice i Vrbanju, i dva grada, Ključ i Kotor. I ondje da nema naših vladalaca ni sada, osim kada hoće Vukoslav. Dadasmo one župe od međe do međe, njemu, a ne nekom bratu njegovu, ni sinovcu, samo knezu Vukoslavu i njegovu nasljedniku, a od njih da služi gospodinu banu oružjem najbolje što može. Dar je to za deset ljeta otkako je Vukoslav od Lužaca pristupio k nama. Ko te voli, zovi ga, bez naše srdžbe. A nećemo uzeti od tebe. Kalošević i Benković i Divjanović. I ova isprava učini se u hiži gosta velikoga Radoslava.

Ban Stjepan II potvrđuje knezu Vukoslavu dvije župe i dva grada za „vjernu službu“

Mili, oko 1326. godine

U ime Oca i Sina i Svetoga Duha! Ja, sveti Grgur, a zvani ban Stjepan, sin gospodina bana Stjepana, po milosti Božijoj gospodin svim zemljama bosanskim, i Soli i Usori i Donjim krajima i Humskoj zemlji gospodin, i brat moj knez Vladislav učinismo milost knezu Vukoslavu, sinu kneza Hrvatina ključkoga, jer ostavi hrvatskog gospodina i Babonjiće radi naše milosti. I dadasmo knezu Vukoslavu za njegovu vjernu službu dvije župe, Banjice i Vrbanju, od međe do međe, i u njima dva grada, Ključ i Kotor. Dadasmo mu u naslijeđivanje i dogovor, u vijeke njemu i njegovim nasljednicima, dokle god je naša loza u Bosni i dok god nam je vjeran Vukoslav. A nijednom

njegovom bratu ni sinovcu ne dadosmo, jedino knezu Vukoslavu. I ako bi bio Božiji osuđenik u djeci Vukoslav, da je voljan dati ih komu hoće, a da od onoga služi gospodinu banu. I da odande nema nijednog dohotka nama, ni sada, osim kada hoće knez Vukoslav. I da ondje nije drugog vladaoca osim vladalaca kneza Vukoslava. A da od onog služi gospodinu oružjem, najbolje što može.

I zato dadosmo knezu Vukoslavu one župe, za njegovu vjernu službu, a one su župe bile nevjerne i stale su protiv nas, uz Hrvate. A tomu daru biše svjedoci dobri Bošnjani – tepčija Radoslav s bratijom, knez Dabiša s bratijom, knez Dragoš s bratijom, župan Krkša s bratijom, od Zagorja župan Poznan s bratijom, od Rame knez Ostoja s bratijom, od Uskoplja Hrvatini Vučković s bratijom, od Usore vojvoda Vojko s bratijom, čelnik Hlap s bratijom, od Trebotića župan Ivahn s bratijom. A tomu je pristav od dvora Vuk Šitković, vojvoda bosanski, a drugi je Vitan Tjehoradić. A ko hoće ovo potvoriti ili poreći – bez nevjere da je proklet od Oca i Sina i Svetoga Duha, i od četiri evanđelista i od dvanaest apostola i od svih koji su Bogu ugodili, na ovom i na onom svijetu. A ovu knjigu pisa Priboje, dijak velikoslavnoga gospodina bana Stjepana, na Milima.

Preuzeto iz Nakaš Lejla, Župarić Drago, Lalić Ana, Dautović Dženan i Kurtović Esad „Codex diplomaticus Regni Bosnae – povelje i pisma stare bosanske države“, Sarajevo 2018, str. 67, 70,